

V. EUROPA-PARLAMENTET

Dets rolle og historiske udvikling

Europa-Parlamentets stilling i Fællesskabets institutionelle system er for så vidt angår juridisk status og formelle beføjelser meget svagere end noget andet vesteuropæisk parlaments stilling. Det er ikke en lovgivende forsamling og det udnævner ikke et udøvende organ. Den rolle, det spiller i praksis i dag, er blevet afgjort af tre faktorer: den måde, det har gjort brug af sine grundlæggende beføjelser på, den udvidelse af disse beføjelser, det har udvirket, og den indflydelse, det kan udøve udover sine formelle beføjelser.

Da Parlamentet blev oprettet, var dets rolle efter de flestes opfattelse at kontrollere Kommissionen og samarbejde med den. Traktaten gav det beføjelse til at afsætte hele Kommissionen med to tredjedeles flertal. Det kunne stille skriftlige og mundtlige forespørgsler til kommissionsmedlemmerne og drage dem til ansvar for udøvelsen af deres hverv. Det kunne vedtage udtalelser med forslag om ændringer af Kommissionens forslag til lovgivning og tilbyde Kommissionen ideer til nye forslag i resolutioner, som det vedtog på eget initiativ.

Som tiden gik, var dette forhold til Kommissionen ikke længere tilfredsstillende for Parlamentet som udtryksmiddel for dets indflydelse. Dette skyldes dels, at Kommissionen selv ikke altid respekterede Parlamentets synspunkter eller end ikke holdt sig i nær kontakt med det på fællesskabspolitikens forskellige områder. Det er til dels også et udtryk for Kommissionens ændrede rolle i beslutningsprocessen. Selv om Kommissionen er enig med Parlamentet om en udtalelse og indkoopererer et ændringsforslag fra Parlamentet i et udkast til lovgivning, kan den ikke garantere for udfaldet af forhandlingerne i Rådet om den pågældende foranstaltning. Parlamentet har således i stadig stigende grad vendt sin opmærksomhed direkte mod Rådet, idet det forsøger at påvirke beslutningerne på det sted, hvor de faktisk træffes.

Den oprindelige traktattekst gav Parlamentet en rolle i forhold til Rådet, for så vidt som Rådet ligesom Kommissionen var forpligtet til at tage Parlamentets udtalelser om udkast til lovgivning til efterretning. Men denne tagen til efterretning har vist sig i det store og hele at være af ren formel karakter. Parlamentet måtte bruge andre midler til at få ministrene til at lytte til dets synspunkter og til at tage dem alvorligt. Det har altid kunnet stille skriftlige og mundtlige forespørgsler til Rådet og har kunnet opfordre formandskabet til at deltage i dets plenarmøder for at besvare dem. På det seneste er repræsentanter for formandskabet også begyndt at overvære møderne i parlamentsudvalgene. Efterhånden som medlemsstaternes fælles aktiviteter har overskredet de i traktaterne fastsatte grænser, er det lykkedes for Parlamentet at finde tilsvarende muligheder for kontakt og information, f.eks. med hensyn til udfaldet at møderne i Det europæiske Råd og udviklingen i det politiske samarbejde.

Men den væsentligste ændring i forholdet mellem Rådet og Parlamentet har fundet sted i forbindelse med udviklingen af sidstnævntes budgetmæssige beføjelser. De på hinanden følgende traktatændringer i 1970 og 1975 gav Parlamentet det sidste ord med hensyn til "ikke-obligatoriske udgifter" ¹⁾ under hensyn til en række komplicerede regler om den samlede årlige stigning. Efter som de ikke-obligatoriske udgifter nu udgør over 20 procent af budgettet og omfatter størstedelen af Fællesskabets projekter og politik, bortset fra den fælles landbrugspolitik, står Parlamentet nu stærkt med hensyn til at påtvinge Rådet dets egen opfattelse af fællesskabspolitikens udvikling. Dette skaber ligeledes nye muligheder for konflikter mellem institutionerne. Muligheden for at reglen om de ikke-obligatoriske udgifter vil bringe

---

1) Defineret i traktaten om de budgetmæssige beføjelser af 22. juli 1975 som udgifter, der ikke "er en nødvendig følge af / EØF- / traktaten eller af retsakter udstedt i henhold til denne".

udgifterne til næsten enhver ny politik ind på slagmarken mellem Rådet og Parlamentet, har virket så afskrækkende på visse stater, at de ikke ønskede at vedtage den nye politik overhovedet. Det er frem for alt nødvendigt at begrænse rivalisering institutionerne imellem på dette område, hvis der ikke skal lukkes fuldstændig af for fremskridt. Der påhviler såvel Rådet som Parlamentet et tungt ansvar i denne forbindelse.

Det var delvis for at foregribe og for at undgå budgetmæssige stridigheder, at "samrådsproceduren" blev indført ved en fælles erklæring fra de tre institutioner i 1975. Erklæringen foreskriver fælles møder mellem Rådet og Parlamentet med henblik på drøftelse af divergerende opfattelser vedrørende visse finansielt særlig betydningsfulde lovgivningsforanstaltninger, før disse vedtages. Den fælles erklæring anerkender således den logiske forbindelse, der eksisterer mellem de budgetmæssige og lovgivningsmæssige beføjelser på de ikke-obligatoriske udgifters område; en effektiv budgetkontrol kræver en vis indflydelse på den lovgivning, som forårsager udgifterne. Den praktiske anvendelse af proceduren har siden 1977 fremhævet en række problemer, og ingen af institutionerne har været fuldt ud tilfreds med dens virkemåde.

Kort sagt: ved siden af dets traditionelle forhold til Kommissionen har Parlamentet nu etableret forbindelser til Rådet, som går langt ud over høringsformaliteterne, og som har skabt grundlaget for en seriøs politisk dialog. Men udøvelsen af Parlamentets beføjelser har fremhævet en række praktiske problemer med hensyn til Fællesskabets funktion. Dets bestræbelser på at øve indflydelse er ikke altid blevet kronet med held på grund af problemer, som har forbindelse med både det institutionelle apparat og den holdning, det er blevet mødt med.

Direkte valg

Det var på denne baggrund, at de første valg til Parlamentet med almindelig direkte valgret blev afholdt i juni måned i år. Dette er blevet hilst som en begivenhed, som, selv om den ikke berører Parlamentets formelle beføjelser, åbner vejen for en

væsentlig udvidelse af dets indflydelse. Det er endnu ikke klart, hvorledes dette nye potentiel vil blive omsat til praksis for så vidt angår institutionernes funktion. De nuværende traktater er fleksible nok til at tillade en ny udvikling i udøvelsen af Parlamentets indflydelse i flere forskellige henseender. Denne indflydelses styrke vil især afhænge af, hvorledes Parlamentets medlemmer anvender deres muligheder og af, hvor meget offentlig opmærksomhed, de kan tiltrække sig. Det er et karakteristisk træk ved det nye Parlament, at det både er repræsentativt og europæisk; det vil komme til at yde et markant bidrag til ligevægten mellem institutionerne - og således forøge sin anseelse og indflydelse - for så vidt som det lykkes det at optræde som et virkelig europæisk parlament, som er engageret i opbygningen af et Europa.

Det påhviler imidlertid ikke os at give råd om eller at foregribe den kurs, som det nye Parlament skal følge. Det vil optræde, som det selv finder bedst, og kun tiden kan vise, hvilke følger dette vil få for institutionernes funktion. I resten af dette afsnit har vi derfor valgt at se på vanskelighederne i forbindelse med Parlamentets forhold til de øvrige institutioner, som situationen så ud indtil juni dette år. Vi håber, at de praktiske forslag ikke helt mister deres gyldighed under de nye forhold.

Forbindelserne mellem medlemmerne af Europa-Parlamentet og deres respektive nationale parlamenter rejser nye praktiske problemer, eftersom kun en fjerdedel af disse nu har et dobbeltmandat. Disse forbindelser er nødvendige for begge parter, hvis de politiske partier og grupper skal udvikle deres holdning til europæiske spørgsmål på en sammenhængende og konstruktiv måde. Under hensyn til begrænsningerne i Europa-Parlamentets traktatmæssige rettigheder er det stadig de nationale parlamenter, som har hovedansvaret for udøvelsen af demokratisk kontrol over deres egne ministre i Ministerrådet. Det nye Europa-Parlament vil ikke afholde dem fra at udøve denne kontrol, selv om det ved

.../...

at fremkomme med synspunkter og oplysninger måske vil få indflydelse på, hvorledes det bliver gjort i fremtiden. Det er op til de pågældende partier og grupper at finde frem til den bedste måde at etablere de nødvendige kontakter på i deres egne lande.

Forholdet til Kommissionen

Tanken om, at Kommissionen står til ansvar over for Parlamentet, er klart stadfæstet i traktaterne, og i praksis kræver det ingen yderligere beføjelser til Parlamentet at føre denne tanke ud i livet. Der er først og fremmest behov for, at Kommissionen selv anlægger en konsekvent holdning over for Parlamentet. Den vil bedre kunne gøre dette, når dens egen centrale ledelse og koordination er blevet styrket som foreslået i det foregående afsnit.

For så vidt angår forholdet mellem Kommissionen og Parlamentet, forekommer følgende fire punkter os at være særlig vigtige:

- i) Kommissionen bør fortsat forelægge sit samlede arbejdsprogram for Parlamentet til drøftelse med jævne mellemrum - for tiden en gang om året. I de foregående afsnit har vi understreget betydningen af det første program, der forelægges, efter at en ny Kommission er trådt i funktion. Sådanne programmer vil ikke blot hjælpe Parlamentet ved udviklingen af dets egen "linje" med hensyn til den generelle politik, men også ved kontrollen af Kommissionens efterfølgende handlinger på de pågældende områder.
- ii) Repræsentanter for Kommissionen bør ca. hvert halve år afholde drøftelser med lederne af Parlamentets (og Det økonomiske og sociale Udvalgs) virksomhed for at planlægge et vejledende program for den kommende tid. Det bør anføres hvilke væsentlige lovgivningsmæssige forslag, der kan forventes forelagt, således at Parlamentet kan overveje, hvorledes det skal fordele tiden til drøftelserne deraf samt de øvrige ressourcer, der er nødvendige for at forberede udtalelser om dem. En observatør fra formandskabet for Rådet bør have mulighed for at deltage i disse møder.

iii) Alle kommissionsmedlemmer bør være rede til personligt at møde op i Parlamentet til både plenarmøder og udvalgsmøder, når spørgsmål af større betydning på deres område skal behandles. Sådanne kontakter kan ikke udelukkende overlades til embedsmænd.

iv) Kommissionen som helhed bør fastsætte en højere og mere konsekvent norm for besvarelse af Parlamentets resolutioner. Når disse indeholder udtalelser om udkast til lovgivning, bør Kommissionen forklare sin reaktion på de af Parlamentet foreslåede ændringer og regelmæssigt informere Parlamentet om de efterfølgende forhandlingers forløb i Rådet. Når resolutionerne er af den type, der kan fremsættes på eget initiativ, og indeholder nye ideer fra Parlamentet, bør Kommissionen angive, om den har til hensigt at følge dem op, og hvis dette ikke er tilfældet, bør den begrunde det.

Forholdet til Rådsapparatet

I det afsnit af denne rapport, der omhandler Rådet, har vi anført forvaltningen af forbindelserne med Parlamentet som et af formandskabets væsentligste ansvarsområder. Det er formandskabet, som taler for Rådet i Parlamentets spørgetid, som deltager i plenardiskussioner og som sender repræsentanter til vigtige udvalgsmøder. På denne måde er der blevet udarbejdet et omfattende kontaktmønster. For at gøre dette tilfredsstillende for begge parter kræves der for det første, a) at formandskabet er rede til at deltage ved alle lejligheder, hvor spørgsmål af stor interesse for begge institutioner står på spil, og b) at formandskabets repræsentant har en passende status og ekspertise. En nøje efterlevelse af disse kriterier til hver en tid vil stille store krav til de højst placerede medlemmer af den delegation, som har formandskabet i Rådet. Vi mener derfor, at statssekretærer, hvis sådanne udnævnes, kunne gøre særlig nytte ved at overtage den væsentligste del af arbejdet med forbindelserne med Parlamentet. Dette ville ikke fjerne behovet for udenrigsministrenes og andre ministres deltagelse ved betydningsfulde lejligheder,

.../...

men statssekretærerne ville kunne bruge mere tid på dette arbejde og vil kunne opnå en dybere forståelse for Parlamentets holdning.

Det er ligeledes formandskabets opgave at tage initiativ til en forbedring af Rådets svar på Parlamentets resolutioner - både dem, der indeholder udtalelser, og dem, der fremsættes på eget initiativ. Alt for ofte bliver disse simpelthen lagt på hylden af delegationerne og får ingen videre indflydelse på forhandlingerne om lovgivning. Medens det afhænger af resolutionernes kvalitet, om de får praktisk indflydelse, bør formandskabet sørge for, at staternes opmærksomhed i det mindste henledes derpå. Med hensyn til væsentligere lovgivningsforanstaltninger bør Rådet opfylde den forpligtelse, det har påtaget sig, til at forklare, hvorfor det har godkendt Parlamentets synspunkter eller siddet dem overhørig. Dette svar vil let kunne gives under formandskabets forskellige former for kontakt med Parlamentet.

Formandskabet bærer ligeledes sammen med Parlamentet selv det tunge ansvar for at sørge for, at kontakterne mellem Rådet og Parlamentet er produktive og ikke nedbrydende i de tilfælde, hvor samrådsproceduren anvendes. Denne procedure er forbundet med mangfoldige problemer. Vi har fremsat en række forslag til løsning deraf i et særskilt bilag (bilag 3).

Trekanten

I denne analyse har vi med vilje valgt ikke at følge tesen om et stadigt snævrere samarbejde mellem Kommissionen og Parlamentet uden om - og eventuelt i opposition til - Rådet. De direkte valg udgør et nyt incitament for forbindelserne mellem disse to institutioner, men de er ikke længere så selvskrevne allierede som i de tidligere år, og Kommissionen vil formentlig møde en hel del kritik fra de direkte valgte medlemmer af Europa-Parlamentet. Et mere naturligt resultat vil være det trekantmønster, som allerede har aftegnet sig i årene op til de direkte valg, idet Parlamentet søger

.../...

at oprette snævre og direkte forbindelser med Rådet såvel som med Kommissionen. Denne fremgangsmåde ville få en gavnlig indflydelse på Fællesskabets funktion, idet den ville skabe en mere fuldstændig og stabil ligevægt mellem institutionerne. Men for at gøre den effektiv må Rådet erkende sit eget ansvar for skabelsen af en tilstrækkelig grad af kontakt og samarbejde.

Endvidere kan trekanten ikke betragtes som fuldstændig under de nuværende forhold uden direkte kontakt mellem Parlamentet og Det europæiske Råd. Det er rimeligt, at Parlamentet kan kommunikere direkte med dem, der står for Fællesskabets politiske skæbne på det højeste niveau. En rapport hver sjette måned til Europa-Parlamentet fremsat personligt af formanden for Det europæiske Råd vil give det en sådan mulighed; og der er intet, der forhindrer det i skriftligt at forelægge sine egne synspunkter med hensyn til væsentlige spørgsmål for regeringscheferne ved andre lejligheder. Hvis dette forhold udvikles med gyldig respekt for alle de pågældende institutioners kompetence, kunne det føre til et værdifuldt samarbejde ved iværksættelsen af større initiativer og hjælpe Parlamentet med at udvikle sit fulde potentiel som resonansbund for øjeblikkets store politiske spørgsmål.

Den offentlige menings indflydelse

Demokratiets grænser kan udvides væsentligt, hvis den offentlige mening inddrages nærmere i den politiske debat. Offentlighed kan udgøre et væsentligt middel til demokratisering i Fællesskabet, og alle institutionerne burde give dette spørgsmål meget større opmærksomhed. Parlamentets arbejde og dets forhold til Kommissionen giver særlige betydningsfulde muligheder derfor. Kommissionen - og ligeledes Rådet - burde fremsætte større politiske erklæringer på Parlamentets plenarmøder, som således kan blive en væsentlig anledning til at informere offentligheden og til at inddrage den i den politiske debat. Parlamentet bør ligeledes kunne bruge sine udvalg til offentlige høringer om mere specifikke emner, når det forekommer hensigtsmæssigt.

.../...

VI. ANDRE INSTITUTIONER OG ORGANER

Fællesskabets institutionelle struktur er ikke begrænset til den trekant, der udgøres af Rådet, Kommissionen og Parlamentet. Under vort arbejde har vi set på tre andre organer, som også spiller en vigtig, om end mere specialiseret rolle, nemlig Domstolen, Revisionsretten og Det økonomiske og sociale Udvalg (ØSU).

Domstolen er en af Fællesskabets mest grundlæggende og uundværlige institutioner. Dets medlemmer udgør et fast sammentømret kollegium, og der er kun få problemer med hensyn til den interne koordination. Den vigtigste forudsætning for dens effektivitet nu såvel som i fremtiden er, at den forbliver fuldstændig uafhængig af regeringer og andre fællesskabsinstitutioner. Hermed være ikke sagt, at den ikke har administrative problemer: i de seneste år er der opstået et stadigt større misforhold mellem dens organisatoriske ressourcer og dens arbejdsbyrde. Men den har selv fremlagt forslag til løsning af disse problemer, og vi ser ingen grund til at betvivle, at løsningen vil blive af en sådan karakter, at Domstolen fortsat kan varetage sine væsentlige funktioner på effektiv vis.

Revisionsretten blev først oprettet i 1977. For så vidt angår dens interne administration har den den samme kollegiestruktur som Domstolen. I sit forhold udadtil, dvs. til det øvrige Fællesskab er den først lige begyndt at finde ud af, hvor grænsen for dens beføjelser går. Den har haft visse vanskeligheder med at finde et harmonisk grundlag for sine forbindelser med forskellige institutioner, måske til en vis grad fordi den endnu ikke selv har fuld status som en institution. Denne usikkerhed kan kun skaffes af vejen ved en konstruktiv og tålmodig dialog mellem de berørte parter, og det er vigtigt, at det sker på denne måde, om end vi ikke selv ønsker at komme med forslag i denne henseende.

.../...

Det økonomiske og sociale Udvalg rejser forskellige spørgsmål. Det blev oprettet med henblik på at skabe et forum for socio-økonomiske konsultationer i et Fællesskab, hvis virksomhed på mange måder uvægerligt ville berøre økonomiske interessegrupper. I henhold til Rom-traktaten har det i lighed med Parlamentet ret til at blive hørt om mange forskellige former for lovgivning, og det høres ofte frivilligt om andre sager. Det har imidlertid på flere måder været vanskeligt for ØSU at fastlægge og udfylde en tilfredsstillende rolle. Dets forpligtelser med hensyn til høring medfører en stor arbejdsbyrde vedrørende detaljspørgsmål, men Kommissionen og Rådet under vurderer dets udtalelser, og ofte overser de dem simpelthen. Dets bredere rolle som forum for sociale anliggender er begrænset på grund af Fællesskabets ringe indsats på det sociale område. Da medlemmerne af ØSU er inddelt i tre grupper, og den tredje er "andre interesser", er det ikke et "skræddersyet" forum for en dialog mellem arbejdstagere og arbejdsgivere, og der har måttet skabes et nyt maskineri i specifikke tilfælde, hvor en sådan dialog var nødvendig (f.eks. trepartskonferencen). De individuelle interessegrupper, som har noget på spil i Fællesskabets sociale og økonomiske aktiviteter, foretrækker ofte at lægge pres direkte på de beslutningstagende institutioner.

En socio-økonomisk politik på fællesskabsplan kræver - selv på det nuværende lidet fremskredne stadium - en velfungerende mekanisme for konsultationer mellem de centrale fællesskabsinstitutioner og europæiske arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationer. Ud fra dette synspunkt ville det være formålstjenlig, om der kunne opnås enighed om regelmæssig kontakt mellem de to parter.

.../...

Blandt Fællesskabets fora for socio-økonomiske konsultationer bør ØSU i sig selv som traktatinstitution indtage en central placering. De dybtgående problemer, der hindrer ØSU i at indtage en sådan plads, er af en sådan art, at vi ikke kan komme ind på dem her. De vedrører den begrænsede udvikling af Fællesskabets socialpolitik samt den måde, hvorpå ØSU's rolle i første omgang blev defineret i Traktaten, og vort mandat tilskynder os ikke til at fremsætte forslag om en omfattende ændring af Traktaten. De forslag, vi kan fremsætte, vedrører administrative ændringer af beskedent omfang.

Det er for eksempel rimeligt, at europæiske organisationer, der repræsenterer særlige socio-økonomiske interesser, deltager i ØSU's arbejde. Medlemsstaterne bør holde sig dette for øje og konsultere sådanne organisationer, når de udvælger kandidater til udvalget. Men hvis organisationernes deltagelse i arbejdet skal være en permanent foreteelse, må ØSU's arbejde tilrettelægges således, at det er af interesse for de ledende personligheder i samtlige udvalgets tre grupper. En stor del af detailarbejdet bør udføres på afdelingsplan, således at man under plenardebatterne kun beskæftiger sig med generelle og væsentlige problemer. ØSU kunne i større udstrækning gøre brug af muligheden for på eget initiativ at sende resolutioner til Rådet for derigennem at søge at koncentrere sine debatter om de i resolutionen indeholdte spørgsmål og udbrede kendskabet til dem. Såvel Rådet som Kommissionen bør i højere grad fæste sig ved udvalgets arbejde og udtalelser. Sluttelig bør ØSU gøre en særlig indsats for at få et samarbejde i stand med det direkte valgte Parlament, ikke blot på et generelt politisk plan, men også med hensyn til det detaljerede rådgivende arbejde vedrørende lovgivningstekster, hvor institutionernes respektive afdelinger og udvalg måske vil kunne finde mange muligheder for at fordele arbejdsbyrden mellem sig.

.../...

Den årlige trepartskonference mellem Ministerrådet og arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationer blev indført for at bringe disse organisationer i nærmere kontakt med Fællesskabets beslutningsproces på de områder, der er af størst interesse for dem. De konferencer, der hidtil er blevet afholdt, er imidlertid stødt på proceduremæssige problemer og har tydeligt nok ikke kunnet leve op til samtlige deltageres forventninger.

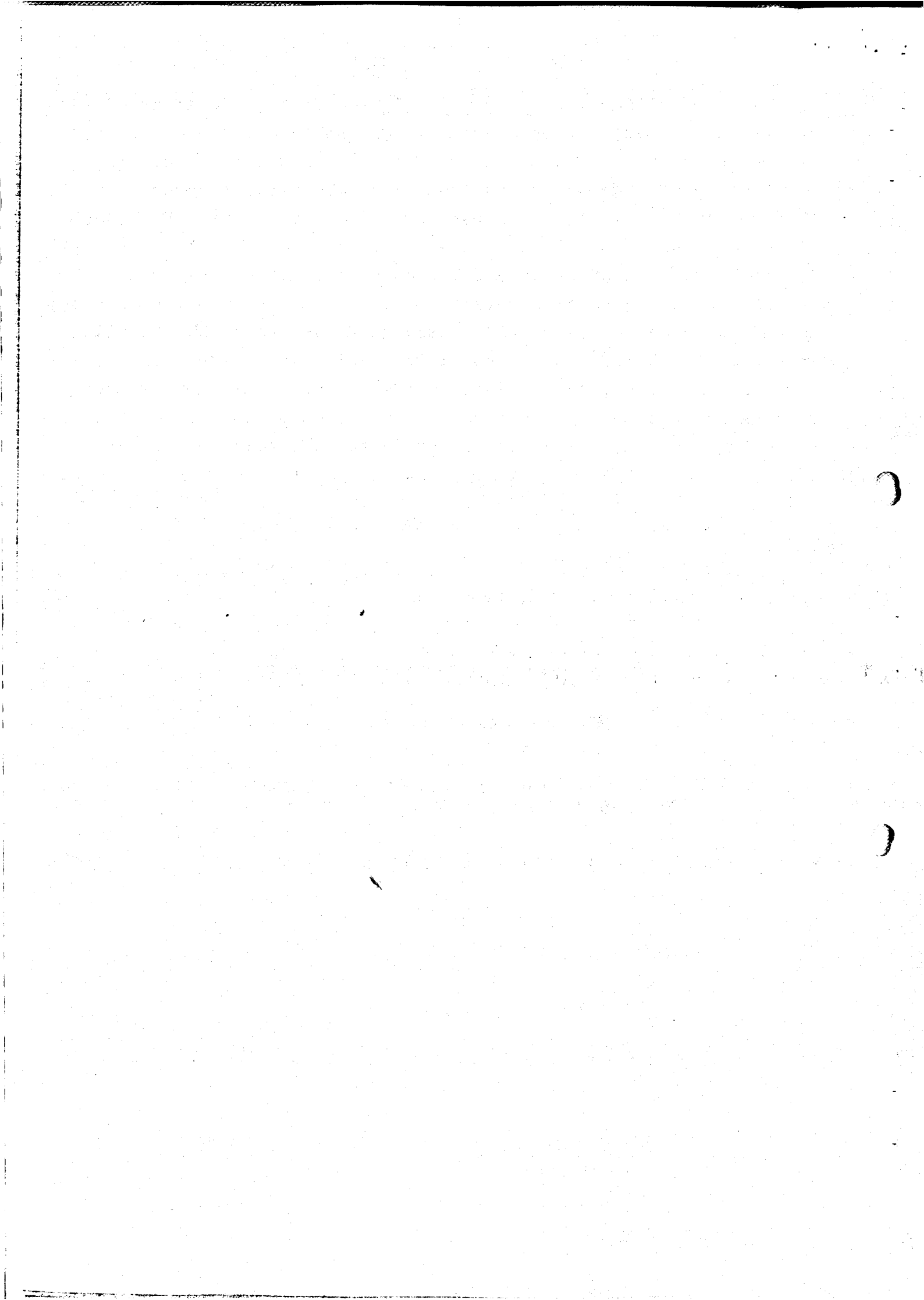
Man må finde frem til en fremgangsmåde, som kan gøre såvel forberedelsen af disse konferencer som den måde, hvorpå de drager deres konklusioner, mere effektiv, samtidig med at Kommissionen bevarer sin manøvremargen. Kommissionens forslag skal fortsat danne grundlag for drøftelserne på konferencen, men under det forberedende arbejde bør samtlige parter have lejlighed til at fremsætte deres synspunkter vedrørende de emner, der skal drøftes. Rådet bør forberede en fælles holdning til dokumenterne og så vidt muligt give indtryk af enighed på fællesskabssiden. Procedurene for vedtagelse og offentliggørelse af konklusionerne fra hver conference bør tilrettelægges således, at drøftelserne får størst muligt indhold, og således at alle parter indgår så bindende forpligtelser som muligt.

Det stående udvalg for Beskæftigelse indtager en nøgleposition for så vidt angår opretholdelse af kontakten mellem arbejdsmarkedets parter og de ministre, der er ansvarlige for sociale anliggender i Fællesskabet. Det kan yde et væsentligt bidrag til opfølgningen af trepartskonferencerne og til drøftelserne af andre aktuelle problemer i Fællesskabets og medlemsstaternes politik. Arbejdstagernes og arbejdsgivernes repræsentanter bør have lejlighed til at fremsætte deres synspunkter forud for møderne i udvalget og til at anmode om, at spørgsmål af interesse for begge parter optages på dagsordenen. Dette kunne gennemføres ved, at der afholdes regelmæssige forberedende drøftelser i en mindre gruppe ind imellem udvalgets plenarmøder, idet man eventuelt kunne gøre brug af den erfaring, der er indvundet i forbindelse med trepartskonferencerne.

.../...

De forskellige paritetiske udvalg med deltagelse af arbejds-
tager- og arbejdsgiverrepræsentanter fra sektorer, der er af særlig
interesse for Fællesskabet eller af europæisk tilsnit, har vist
sig at være nyttige og bør udvides til andre områder, hvor de rette
betingelser er til stede. Deres arbejde bør yderligere forbedres,
således at der opstår en ægte dialog, og således at de koncentrerer
sig om klart definerede opgaver. Det er værd at overveje, om ikke
Det økonomiske og sociale Udvalg burde overtage Kommissionens arbej-
de med at indkalde til og tilrettelægge disse møder. Dette ville
styrke ØSU's stilling som centrum for socio-økonomiske konsultatio-
ner i Fællesskabet, og den indvundne erfaring kunne indvirke posi-
tivt på ØSU's egne undersøgelser og drøftelser. Kommissionen skulle
naturligvis stadig spille en væsentlig rolle i hele proceduren.

.../...

VII. UDVIDELSEN

Udvidelsens indflydelse på Fællesskabets funktion

Vort kommissorium påbyder os at tage Fællesskabets kommende udvidelse til tolv medlemsstater såvel som den hidtil indvundne erfaring i betragtning. Vor analyse af problemerne og vore særlige forslag har naturligvis deres grundlag i den hidtil indvundne erfaring på de punkter, hvor der er faktiske forhold at bygge på. I løbet af nogle få år vil Fællesskabet imidlertid komme til at omfatte tre nye medlemsstater, og dette betyder en forpligtelse af stor historisk betydning for alle parter. Det er i øjeblikket ikke muligt at beregne det fulde omfang af de konsekvenser, udvidelsen vil få, og de problemer, den vil give anledning til. Vi kan ikke gøre andet end at henlede opmærksomheden på de mest sandsynlige vanskeligheder og diskutere dem ud fra det samme synspunkt, som har dannet grundlaget for vor diskussion af problemerne i det nuværende Fællesskab. Hvilke løsninger vil være af størst praktisk værdi på kort sigt, og hvorledes kan vi holde vejen åben for yderligere fremskridt?

Der er især to hovedfaktorer, som eventuelt vil vanskeliggøre institutionernes behørlige funktion efter udvidelsen:

- udvidelsen af antallet af medlemsstater vil i sig selv skabe problemer, som vi erfarede ved den første udvidelse. Hver institution og hvert organ vil skulle skaffe plads til flere medlemmer og vil skulle høre på flere synspunkter. Udgifterne vil stige, og administrationen vil blive mere indviklet og, medmindre der træffes kompenserende forholdsregler, vil den "træghed", der allerede er så tydelig i Fællesskabet med ni medlemmer, tage til.

.../...

- rækkevidden af de interesses modsætninger, der skal bringes i overensstemmelse med hinanden, vil blive udvidet. De nye medlemsstater vil udvide den geografiske, økonomiske og kulturelle forskelligartethed. De vil ændre ligevægten mellem nord og syd, mellem små og større økonomier. De har utvivlsomt selv stærke synspunkter med hensyn til nye områder, som kunne være genstand for Fællesskabets virksomhed, eller den retning, fremskridtet skal tage. På visse punkter vil deres tilstedeværelse sandsynligvis medvirke til at forbedre mulighederne for at nå til enighed og kompromis, men det er kun realistisk at forvente, at der på mange andre punkter vil opstå nye interessekonflikter, eller at de allerede eksisterende vil blive forværret.

Med andre ord vil både de proceduremæssige og de substantielle hindringer for en effektiv beslutningsproces i Fællesskabet tage til på et tidspunkt, hvor den rent administrative byrde allerede er meget stor. Det er væsentligt at erindre, at der her ikke er tale om en enkelt forandring en gang for alle. Grækenlands tiltrædelse vil finde sted i begyndelsen af 1981, og Portugal og Spanien vil først tiltræde nogen tid senere, således at skridtet fra et fællesskab med ni medlemmer til et fællesskab med 12 medlemmer ikke vil blive taget på en gang. Der vil blive en forholdsvis lang periode med et medlemskab på ti, i hvilken tiltrædelsesforanstaltningerne for så vidt angår Grækenland (overgangsperiode etc.) skal gennemføres, og i hvilken Fællesskabet fortsat vil føre særskilte tiltrædelsesforhandlinger med de to andre stater. I denne periode vil lederne af Fællesskabets virksomhed skulle udvise den størst mulige tekniske effektivitet såvel som politisk fingerspidsfornemelse. Perioden begynder kun 15 måneder efter forelæggelsen af vor rapport.

Hvis Fællesskabet skal kunne modtage Grækenland om femten måneder, klare de opgaver, der følger med overgangsperioden, og være indstillet på de yderligere nye erfaringer, som de to andre staters tiltrædelse vil give, må det bringe orden i sine egne interne forhold uden tøven. Vi har allerede sagt i vort kapitel om Kommissionen, at den endelige overgang til en ny medlemsstruktur i denne institution ikke bør indtræde senere end januar 1981. De fleste af de øvrige forbedringer, vi har foreslået, bør indføres længe før dette tidspunkt, hvis de skal medvirke til at forbedre forholdene. Særlig de foranstaltninger, vi har foreslået med hensyn til koordineret ledelse af Rådets arbejde - udtalelser fra Det europæiske Råd om prioriterede spørgsmål, halvårslige arbejdsprogrammer fra formandskabet, statusrapporter om arbejdet på de lavere niveauer i maskineriet - bør allerede indføres i praksis inden udgangen af 1980. Rådet bør kunne modtage sit nye medlem med et klart sæt regler, en rimelig arbejdsmængde og en konsekvent vision med hensyn til de hovedopgaver, som De Ti skal løse i fællesskab.

Almindelige betragtninger

Vi har sagt, at der ikke er nogen magisk løsning på problemerne i De Ni. Det samme gælder for De Ti eller De Tolv.

Der er én generel fremgangsmåde, som er blevet bragt på bane fra tid til anden, og som, selv om den aldrig er blevet til et formelt forslag, nu bør tages op til behandling. Den går ud på at indføre en permanent og systematisk differentiering i de forskellige staters stilling inden for Fællesskabet, hvilket implicit eller explicit ville føre til et totrinssystem. Det øverste trin eller den indre kerne af "stærke" stater skulle fortsætte integrationen ved at deltage i alle nye fællesskabspolitiske initiativer. Staterne på det lavere trin eller i periferien skulle ikke være forpligtet til at deltage fuldt ud i nye fællesskabspolitiske foranstaltninger, og deres juridiske forpligtelser skulle tilpasses i forhold til omfanget af deres deltagelse.

.../...

Vi mener, at denne udviklingsmodel, hvad enten totrins-effekten er tilstræbt eller kun implicit, klart må forkastes. Det er indlysende, at enhver begrænsning af staternes institutionelle ret til at deltage i Fællesskabets virksomhed, bortset fra det traditionelle system med "vægtning", er fuldstændig udelukket for et Fællesskab, som ønsker at betragte sig selv som demokratisk. Men en systematisk begrænsning af deltagelsen i selve integrationen ville efter vor opfattelse i sig selv udgøre en alvorlig trussel for De Tolvs muligheder for at holde sammen.

Ganske vist forekommer der allerede forskelle i gennemførelsen af fællesskabspolitikken hos De Ni. Der er forlængst vedtagne undtagelser fra visse traktatbestemmelser (f.eks. om kapitalbevægelser). Der er blevet indført særlige tilpasnings- eller kompensationsforanstaltninger, som i praksis kun kan anvendes på nogle få stater ad gangen (korrigerende budgetmekanismer, subsidiære lån til visse medlemmer af EMS-vekselkurssystemet). Det europæiske monetære system er i sig selv et eksempel på et større forehavende, i hvilket staternes deltagelse i øjeblikket hverken er ensartet eller fuldstændig. Det ville være urealistisk at forvente, at de grunde, der har ført til vedtagelsen af sådanne løsninger i særlige tilfælde, ikke fortsat vil være til stede eller endog blive styrket i et større Fællesskab. Men en ukontrolleret spredning af sådanne foranstaltninger kunne skabe nye hindringer for den frie konkurrence og for personers og varers frie bevægelighed. Den kunne gøre nettet af forskellige forpligtelser og Fællesskabets retssystem i almindelighed så indviklet, at det ikke længere kunne fungere. Eftersom nogle stater har større interesse end andre i konsultationer med hensyn til gennemførelsen af disse delforanstaltninger, kunne det indirekte føre til de samme indre og ydre cirkler i beslutningsprocessen, som vi har forkastet ovenfor. Vi mener derfor, at antallet af differentierede løsninger hverken bevidst eller på grund af uagtsomhed bør få lov til at stige efter udvidelsen. De bør

.../...

kun vedtages, hvor der ikke er noget andet praktisk alternativ efter omhyggelig overvejelse af de eventuelle skadelige følger, og som en sikkerhedsforanstaltning bør følgende 4 principper altid følges. For det første skal forholdsreglerne udarbejdes indenfor Fællesskabets rammer, og alle stater skal deltage i drøftelserne. For det andet må der ikke ske nogen skade på det frie markedes funktion, da dette er Fællesskabets mest grundlæggende fælles resultat, hvilket fortsat bør være tilfældet. For det tredje må muligheden holdes åben for, at stater, der ikke deltager i begyndelsen, kan tilslutte sig systemet senere. For det fjerde bør der, hvor det overhovedet er muligt, indføres bestemmelser i foranstaltningerne om regelmæssig revision for at gøre det muligt at standse eventuelle skadelige virkninger, som man ikke havde forudset, i opløbet. Vi foreslår, at Kommissionen bør tage ansvaret for at overvåge alle de forskellige forpligtelser og deres virkninger indenfor Fællesskabet, og at den bør fremsætte en advarsel, hvis det, der skulle være et løst mønster af medlemsstaternes forskellige forpligtelser, nogensinde begynder at antage karakter af en spaltning af Fællesskabet i to dele.

Forbedringer af mekanismer og procedurer

Det burde fremgå at de foregående afsnit af vor rapport, at vi ser med forbehold på anvendelsen af rent mekaniske og proceduremæssige foranstaltninger til at lette problemerne i forbindelse med udvidelsen. Det er ikke lykkedes for De Seks eller for De Ni at skaffe substantielle problemer af vejen ved hjælp af regler og procedurer. Det vil heller ikke være tilfældet i det udvidede Fællesskab.

Vi mener dog, at gode procedurer kan og bør lette løsningen af substantielle problemer. Dette gælder for et fællesskab med tolv medlemmer såvel som et fællesskab med seks eller ni medlemmer. Ved valget af de praktiske forslag i de foregående kapitler har vi navnlig søgt at finde frem til forslag, som på det administrative plan kunne udgøre en kompensation for de gentagne udvidelser af deltagerantallet og emnernes udviklede beskaffenhed. De generelle træk, som vi finder mest relevant for problemerne i forbindelse med udvidelsen, er:

.../...

- en klarere fordeling og fastlæggelse af ansvaret;
- en forbedret koordination både på fællesskabsplan og på nationalt plan;
- fastlæggelse af politiske prioriteter på højeste plan og en rationel tildeling af midler til at gennemføre dem.

For så vidt angår de mere detaljerede forslag, kunne vi måske i denne sammenhæng henlede opmærksomheden på:

- flere flertalsbeslutninger i spørgsmål, som ikke vedrører meget betydningsfulde interesser;
- udvidet overdragelse af ledelsesfunktioner til Kommissionen;
- flere beslutninger bør overdrages til de lavere niveauer i Rådshierarkiet, herunder større autoritet til COREPER.

Vi har ligeledes overvejet den byrde, som tilpasningen til fællesskabsprocedurerne kan betyde for nye medlemsstater, som ikke har nogen tidligere erfaring i denne henseende. Reglerne og arbejdsmetoderne i Fællesskabets institutionelle apparat er blevet enormt indviklede, og vore forslag, som især tilsigter at sikre gennemsigthed og sammenhæng (formandskabets pligter er et godt eksempel), vil ikke gøre dem mindre kompliceret. Byrden er tung nok selv for de mest erfarne blandt de nuværende medlemsstater; men nye stater starter på bar bund med at skabe det maskineri i Bruxelles og på hjemmebane, som er nødvendigt for at kunne deltage fuldt ud i beslutningsprocessen. Med henblik herpå har de brug for fuldstændig og objektiv oplysning om de opgaver, som de vil skulle udføre, og de proceduremæssige ressourcer, som står til deres rådighed. Der finder naturligvis en vis udveksling af oplysninger sted i den del af tiltrædelsesforhandlingerne, som vedrører den nye stats numeriske repræsentation i institutionerne. Vi er ikke sikre på, at det er tilstrækkeligt i sig selv. Vort forslag er, at hver ny medlemsstat i perioden efter underskrivelsen af dens tiltrædelsestraktat skal

have mulighed for at anmode om en uformel briefing fra Fællesskabets side om det daglige praktiske arbejde i institutionerne, formandskabets pligter osv.. Hvis der bliver fremsat sådanne anmodninger, bør det hold fra Fællesskabet, som har ansvaret for briefing, bestå af formandskabet for Rådet og generalsekretæren for Kommissionen (eller deres stedfortrædere).

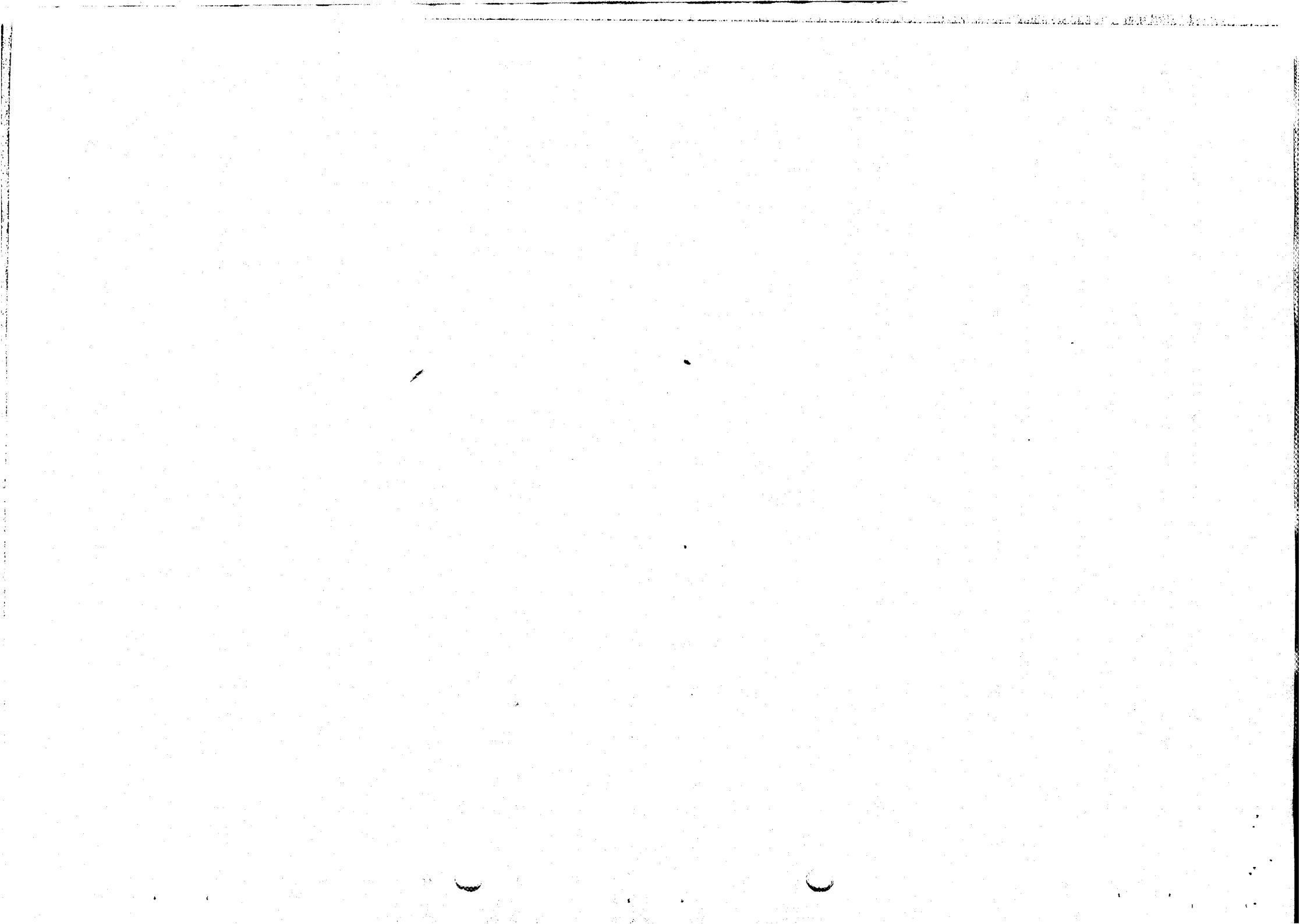
Sprog

Sprogproblemet udgør allerede nu en tung administrativ byrde i et Fællesskab med ni medlemmer. Det er blevet fremført over for os, at det vil skabe endnu større, måske u håndterlige vanskeligheder efter udvidelsen. Den faktiske situation er som nederfor beskrevet. Fællesskabet med ni medlemmer har seks officielle sprog, som er sikret ligestilling i en forordning, der går tilbage til 1958, og som blev ændret i 1973. Det forventes, at græsk, portugisisk og spansk med de nye medlemmers tiltrædelse vil blive føjet til listen over officielle sprog, som således vil blive på ni ialt. De administrative følger med hensyn til oversættelse af dokumenter er ikke uoverskuelige: der vil skulle ansættes mellem 200 og 250 oversættere for hvert nyt sprog, hvilket for alle institutionerne tilsammen betyder en forøgelse på ca. 50% af oversætterstaben. Problemerne med hensyn til tolkning på møderne er mere alvorlige. Simultantolkning fra seks sprog til seks sprog kræver 13-16 tolke. Simultantolkning fra 9 sprog til 9 sprog kræver mindst 30 personer, dvs. det dobbelte antal. Personaleudgifter og driftsudgifter (som i 1978 var på ca. en halv milliard b.fr. for så vidt angår Kommissionens egen sprogtjeneste, og næsten halvanden milliard b.fr. for Rådsapparatet) vil således blive mindst fordoblet. Den nuværende overvægt af sproglige hverv inden for de forskellige institutioner vil således blive yderligere forøget: over 60% af personalet i Rådet, Det økonomiske og sociale Udvalg og Domstolen er for tiden

beskæftiget med sprogligt arbejde. Dertil kommer udgifterne ved tilpasning af gamle bygninger eller fremskaffelse af nye for at skaffe plads til de fornødne ekstra tolkebokse og andre faciliteter. Der er alvorlig fare for, at kvalitetsniveauet vil falde, eftersom tolke, som ikke besidder alle de nødvendige sprogkombinationer, kommer til at arbejde på anden eller tredje hånd gennem deres kolleger.

Disse kendsgerninger er afskrækkende. Kendskabet til dem burde udbredes. Med der står store hindringer i vejen for en radikal løsning. Sprog er ikke blot et mekanisk spørgsmål eller et aspekt af business management. Det omfatter intellektuelle og kulturelle værdier, som udgør en del af selve strukturen i den europæiske civilisation, og som afspejler den rige forskellighed inden for et relativt lille geografisk område, som er den europæiske kulturs særegne resultat. Det indgår ikke i Fællesskabets opgave at ødelægge denne forskellighed eller at forkaste det bidrag, som ethvert sprog eller kultur kan yde til den fælles pulje. Vi mener derfor, at enhver person fra en hvilken som helst medlemsstat, som tager del i Fællesskabets virksomhed, har en præsumtiv ret til at udtrykke sig på sit eget sprog. Et forsøg på systematisk og ved tvang at begrænse brugen af noget sprog på noget område inden for Fællesskabet vil ikke blot være uretfærdigt, men også politisk uigennemførligt. Vi finder det især væsentligt, at alle tekster af lovgivningsmæssig eller lignende karakter kommer til at foreligge på alle sprog på de forskellige stadier i drøftelserne, eftersom de til sidst vil blive bindende for alle nationale administrationer og deres borgere.

På den anden side bør de voldsomme omkostninger ved et fuldt tolkeregime fra 9 til 9 sprog få alle regeringer til at overveje, hvilke muligheder der er for at være fleksible i praksis, og hvad de selv kan gøre for at begrænse unødvendige udgifter. Ved ca. 6.000 møder, der holdes hvert år inden for Rådet eller Kommissionens rammer, anvendes der allerede nu 18 forskellige tolkeordninger, under hensyn til de faktiske behov hos mødedeltagerne, som Rådssekretariatet på forhånd kan underrettes om (det varierer mellem ingen tolkning overhovedet eller passiv tolkning kun for enkelte sprog). Vort råd er, at enhver institution bør gå så langt, som den kan - og de, der har et fast eller kollegialt medlemsskab kan uden tvivl gå længere end andre - for at udvide denne form for pragmatisk fleksibilitet inden for grundforordningens klare rammer.

VIII. FREMSKRIDT MOD DEN EUROPÆISKE UNION

I vort kommissorium fra Det europæiske Råd opfordres vi bl.a. til at "overveje de tilpasninger af institutionernes mekanismer og procedurer ... som måtte være nødvendige for at gøre fremskridt med hensyn til Den europæiske Union".

Betydningen af sidstnævnte udtryk har forårsaget hede diskussioner i de seneste år. Uden at give det hele den betydning, som forskellige iagttagere kan lægge i det, har det været vor eget praktiske og umiddelbare udgangspunkt med henblik på udarbejdelsen af denne rapport, at alt, der styrker Fællesskabets enhed indadtil, dets enhed og De Ni's enhed over for resten af verden, er et fremskridt hen imod Den europæiske Union.

Når vi taler om Den europæiske Union, taler vi derfor ikke så meget om et bestemt mål som om en bevægelse i en bestemt retning. Vi ønsker at se stadig flere fælles bestræbelser på at løse de mangfoldige problemer, som Fællesskabet selv og dets medlemsstater står overfor, idet disse problemer meget vel kan blive endnu alvorligere i de kommende år.

Man kan ikke tale abstrakt om solidaritet. Begrebet må defineres og måles i forhold til de forhindringer, som skal overvindes.

Vi har således følt os foranlediget til at overveje de problemer, som findes i dag, og de, som med en høj grad af sandsynlighed kan forventes at opstå i den nærmeste fremtid. Vi har forsøgt at forudse de farer, som en sådan situation kan udgøre for Europas enhed.

Denne analyse af de farer, som truer Fællesskabet, har medført, at vi har påpeget nogle af de vigtigste foranstaltninger, som trænger sig på i den forbindelse. Vi har i det foregående fremhævet - i afsnittet om Det europæiske Råd - at Fællesskabet på hvert stadium har behov for en overordnet prioritetsplan. Det ville glæde os, om vore bemærkninger kunne tjene som et bidrag til arbejdet med en sådan plan for de kommende år.

Før vi nærmere udvikler disse tanker, vil vi gerne fremhæve nogle forhold, som vi finder er af afgørende betydning.

For det første vil de mål, som er eller måtte blive vedtaget fremover, ikke blive fastlagt én gang for alle. Vi lever i en verden med hurtige forandringer. Fællesskabet må kunne tilpasse sig disse forandringer.

For det andet kan Fællesskabets virksomhed, uanset hvilke ambitioner man måtte nære for Europa og dets institutioner, ikke være lige effektiv på alle områder. På nogle områder er det vanskeligt overhovedet at forestille sig en opgave for Fællesskabet.

I dagens Europa har Fællesskabet kun begrænsede funktioner og beføjelser i økonomiske, finansielle og valutariske spørgsmål. Regeringerne skal bestride situationer, som er meget forskellige fra det ene land til det andet, og hvor økonomiske overvejelser er nøje forbundet med indenrigspolitik. Til trods for stigende indbyrdes afhængighed og en mere systematisk politisk samordning, er økonomiske, finansielle og valutariske afgørelser fortsat hovedsagelig medlemsstaternes domæne og vil sandsynligvis vedblive med at være det i den periode, vi behandler.

Betyder dette, at Fællesskabet må afstå fra at behandle sådanne anliggender? Tydeligvis ikke, forudsat at det har den rette forståelse af grænserne for mulige aktioner på europæisk grundlag. Overdrevne ambitioner, især når de begynder og ender med lutter ord, skaber forvirring, frustration og til sidst ligegyldighed.

Fællesskabet giver rammer, inden for hvilke alle problemer, selv de som ligger uden for dets kompetenceområde, kan og bør drøftes, så snart de er dukket op i et eller flere lande. Denne drøftelse behøver på ingen måde være rent akademisk. Det europæiske monetære system, som har form af et samarbejde mellem regeringer og centralbanker, er et godt eksempel herpå.

Endvidere er der to uskrevne fællesskabsregler, hvis vigtighed kan sammenlignes med traktaternes. De udtrykker nemlig den dybe solidaritet, som forener Fællesskabets medlemsstater.

.../...

Den første regel, som man kunne kalde "reglen om aktiv solidaritet", kan give sig utallige udslag. Nogle af disse er indeholdt i traktaterne og i senere fællesskabsafgørelser. Reglen kan defineres således: Hvis en medlemsstat er i alvorlige vanskeligheder, hvad enten det skyldes indtrufne omstændigheder, eller anvendelsen af visse fællesskabsregler, eller dens egne fejltagelser, er det et spørgsmål både om pligt og egen interesse for de øvrige fællesskabslande at hjælpe det med at finde løsninger eller at yde det bistand med alle de midler, som de råder over, inden for rammerne af et program, som tager sigte på at rette situationen op.

Den anden regel kan defineres som "reglen om passiv solidaritet". Enhver medlemsstat bør så vidt muligt afholde sig fra enhver handling, som direkte eller indirekte kan gøre tilværelsen vanskeligere for andre medlemsstater og for Fællesskabet som helhed. Vi er klar over, at denne regel ikke altid kan gennemføres. En stat, som sætter sig for at gennemføre en økonomisk stramning, kan sjældent undgå en midlertidig nedgang i aktiviteten, som skaber problemer for dens partnere i Fællesskabet. Men enhver medlemsstat bør ved alle vigtige afgørelser tage de mulige følger af dens handlinger for Fællesskabet og for de øvrige medlemsstater i betragtning. I et Fællesskab med et stadig mere integreret marked bliver "boomerangeffekter" stadig hyppigere.

Om de nødvendige solidaritetsforanstaltninger er foreskrevet i Traktaten eller ej, er mindre vigtigt. Det drejer sig her om gensidig bistand i udtrykkets videste forstand. Det er en følge af selve medlemskabet af Fællesskabet og er i alle medlemsstaternes velforståede interesse. Man kan således lade den snævrere opfattelse af Fællesskabet, som er præget af juridisk formalisme, bag sig, og der fremstår en politisk idé, som afspejler de dybeste realiteter i et Europa, som lider alle udviklingens kvaler.

Efter disse bemærkninger om den hovedsageligt nationale karakter af økonomiske, finansielle og valutariske afgørelser, men også om den dybe solidaritet, som forener medlemsstaterne og forpligter dem til under alle forhold og til grænserne for det mulige at optræde i en fællesskabsånd, skulle det være muligt for os uden risiko for at blive misforstået at nævne de alvorlige farer, som Europa står over for eller kan forvente at komme til at stå over for i de kommende år: det er en betingelse for fremskridt henimod Den europæiske Union, at disse farer undgås.

Udsigterne for 1980-1985

Europa er aldrig kommet sig helt efter den dybe krise, som det gennemgik i 1974 og 1975. De seneste år har været kendetegnet af langsom vækst, høje inflationsrater, betydelig arbejdsløshed og utilstrækkelige investeringer. På det tidspunkt, hvor denne rapport skrives, er det håb om en almindelig økonomisk genrejsning, som opstod i 1978, forsvundet; inflationen har atter taget fart, og den økonomiske aktivitet er alvorligt truet.

Krisens oprindelse kan spores tilbage til tresserne. I dag ser vi tydeligt, at året 1973 betegnede afslutningen på en 25-årig periode, i hvilken Europa havde gjort kæmpefremskridt under relativt stabile valutaforhold. Vækstrater på 5 eller 6% hører for nogle landes vedkommende til en svunden æra, som Europa ikke kan forvente at opleve på ny inden for en overskuelig fremtid. I de kommende år må vi nøjes med betydeligt lavere vækstrater, sandsynligvis svarende til dem, vi har kendt siden 1975.

Denne konklusion har sit grundlag i en række betragtninger. Vi skal her anføre de vigtigste.

Alle lande er i dag enige om at se inflationen som den største trussel, der må bekæmpes. Pengepolitikken udformes med dette in mente, og budgetpolitikken er blevet forsigtigere. Så længe vi ikke kan konstatere en betydelig afdæmpning af prisstigningerne, er der ingen grund til at håbe på en væsentlig stigning i den økonomiske vækst. Inflationsforventningerne er stadig meget udbredte, og det vil tage adskillige år at neddæmpe dem.

Inflationsraterne er høje over alt, men er meget forskellige fra land til land, idet de varierer fra ca. 4 til 16 eller 17%. I forbindelse med den meget rigelige internationale likviditet giver denne tilstand anledning til dybtgående valutauro. Valutamarkedet rystes fra tid til anden af voldsomme forandringer, hvilket foranlediger et betragteligt antal regeringer og centralbanker til at træffe restriktive foranstaltninger for at beskytte deres valuta.

Endelig forværrer spændingerne på energimarkedet en allerede meget vanskelig situation. 1979 vil blive husket for den anden energikrise i dette tiår. Virkningerne af den netop indtrufne stigning i oliepriserne kan sammenlignes med det, der skete i 1973-1974: prisstigningen sætter fart i inflationen, nedsætter den økonomiske aktivitet og forårsager fundamentale forstyrrelser af betalingsbalancerne. Man skal være meget optimistisk for at antage, at denne krise er den sidste. Vi må tværtimod være forberedt på en situation, hvor oliepriserne fortsat vil stige både nominelt og i faste priser i de kommende år.

Hovedårsagen til denne situation er, at balancen mellem udbud og efterspørgsel på oliemarkedet i den pågældende periode vil være usikker, også selv om der forudsættes en forholdsvis lav rate for den almindelige økonomiske vækst. Det er vanskeligt at forestille sig, at producenterne som helhed vil være villige eller i stand til at øge forsyningerne væsentligt. På den anden side vil efterspørgslen fortsat stige langsomt. Enhver forstyrrelse i den politiske situation i Mellemøsten vil uvægerligt fremkalde en forsyningskrise.

Disse forskellige faktorer - inflationsbekæmpelsen, valutauroen, stigningen i energipriserne - får os til at konkludere, at Europa vil få en lav økonomisk vækstrate i de kommende år.

.../...

Europa bliver nødt til at affinde sig med denne situation. Men der vil være store vanskeligheder på beskæftigelsesfronten. Den forholdsvis lave vækstrate vil således - i det mindste indtil midten af det næste tiår - sammen med en hurtig forøgelse af den erhvervsaktive del af befolkningen fremkalde stor arbejdsløshed. Dette vil føre til alvorlig social og politisk spænding. De kommende år vil blive meget vanskelige i alle disse henseender.

Farer for Fællesskabet

Fællesskabet står således over for en krisesituation, ikke blot i øjeblikket, men også fremover. Der har allerede vist sig spændinger som følge heraf, både inden for Fællesskabet og i dets forbindelser med resten af verden, som udmærket kan tiltage i den nærmeste fremtid.

Den mest indlysende fare er konkurrence mellem medlemsstaterne for at sikre sig forsyninger af olie eller naturgas, som vil sætte dem i stand til at opretholde den størst mulige økonomiske aktivitet. Faren vil være særlig stor, hvis der opstår uro i et af de olieproducerende lande; dette kunne føre til en ny afbrydelse i forsyningerne for kortere eller længere tid.

Det er uundgåeligt, at alle industrilande vil søge at kompensere de stigende omkostninger til deres olieimport ved at forøge deres eksport så meget som muligt. Hvis de samtidig kan forøge deres andel i det internationale marked, vil de opnå en dobbelt fordel i form af mindre arbejdsløshed og en bedre betalingsbalance. De, som har mindst succes i kampen om eksportmarkederne, kan blive nødt til at forsøge at begrænse deres import. Så længe de metoder

der anvendes af fællesskabslandene for at fremme eksporten eller formindske importen, ikke krænker traktaternes regler, kan der ikke rejses indvendinger mod dem under henvisning til disse. Men den omstændighed, at der ikke kan rejses indvendinger med hjemmel i traktaterne, vil imidlertid ikke forhindre, at der opstår spænding inden for Fællesskabet. Faren for protektionistiske foranstaltninger, særlig i form af øget statsstøtte til offentlige og private virksomheder, kan på ingen måde udelukkes.

Risikoen bliver endnu mere åbenbar i Fællesskabets forbindelser med udviklingslandene, særlig med dem, som er ved at opbygge særdeles konkurrencedygtige industrier. I et Europa med hurtig vækst ville det have været forholdsvis let at absorbere den nye produktion fra disse lande. I et Europa med lav vækst og stor arbejdsløshed vil problemet politisk set være meget vanskeligere. Der er allerede blevet truffet foranstaltninger, som tilsigter en regulering af visse indførsler fra udviklingslande. Målet bør imidlertid være at holde det europæiske marked så åbent som muligt for udviklingslandenes industriprodukter.

Dette problem antager en særlig karakter for Fællesskabet i forbindelse med udvidelsen. Spanien, Grækenland og Portugal er lande, som ikke har nået den samme grad af industrialisering som Nordeuropa, selv om Spaniens industri er både mere omfattende og mere fremskreden, end det er tilfældet i de to andre fremtidige medlemsstater. Det vil kræve megen politisk dygtighed hos samtlige medlemmer af det udvidede Fællesskab at løse de tilpasningsproblemer, som følger med udvidelsen. Den omstændighed, at der er blevet truffet faste beslutninger både om at ansøge om medlemskab og om at udvide medlemskabet, beviser, at hver af De Tolv har vilje til at vise netop denne politiske dygtighed.

.../...

Endelig er det vanskeligt at forestille sig en verden med høje og divergerende inflationsrater og betydelig uligevægt på betalingsbalancerne uden større valutauro, som den vi har været udsat for siden 1971. Dollaren vil formentlig fortsat befinde sig i centrum af disse forstyrrelser, da denne valuta langt mere end nogen anden anvendes som national reservevaluta og som et middel i samhandelen.

Den er ligeledes valuta for den største økonomiske magt i verden og som sådan uundgåeligt under påvirkning af amerikanske indenrigspolitiske overvejelser. Det er utænkeligt, at disse indre forpligtelser ikke på visse tidspunkter vil komme i konflikt med behovet for en stabil international valuta. Situationen er parallel med den, som det britiske pund for ikke så længe siden befandt sig i.

Dollarens dominerende rolle gør en eventuel mangel på stabilitet særlig alvorlig for Europa og for resten af verden. Det påvirker ikke blot kursforholdene mellem dollaren og andre valutaer, men også på mange måder de indbyrdes forbindelser mellem disse valutaer.

Den europæiske Union

Det er gennem Fællesskabets og dets staters bestræbelser for at afværge disse farer, som vi langt fra har opregnet på udtømmende vis, at Den europæiske Union, hvordan man end vil definere den, vil blive skabt. Vi vil nu forsøge at anføre nogle af de krav, som bør spille en betydende rolle for såvel Fællesskabets som dets medlemsstaters handlinger i løbet af de kommende år.

.../...

Det vigtigste mål er at bevare og konsolidere Fællesskabets og dets medlemsstaters sammenhold, således at l'acquis communautaire - særlig den frie bevægelighed for industri- og landbrugsvarer, tjenesteydelser, kapital og arbejdskraft og den fælles politik, som tjener disse mål - kan bevares. Dette grundlæggende mål bør naturligvis ikke udelukke de forandringer, som måtte vise sig nødvendige på det ene eller det andet særlige punkt. Der er f.eks. behov for at rette visse mangler i den måde, hvorpå den fælles landbrugspolitik virker. Fællesskabets konsolidering og udvikling vil kræve en meget stor tilpasningsevne til en verden, som er i stadig forandring.

Alle store problemer, som et forenet Europa i dag står overfor - hvad enten vi tænker på valutastabilitet, energiforsyning eller den nye internationale arbejdsdeling - er verdensomspændende problemer, som ofte kræver forhandlinger og aftaler på verdensplan eller med særlige økonomiske enheder uden for Fællesskabet: USA, Japan, EFTA, det østlige Asien, de olieproducerende lande og de ikke olieproducerende udviklingslande. Det er ønskeligt, at Fællesskabet og De Ni i disse forskellige forbindelser optræder som en enhed.

Økonomiske problemer og politiske problemer hænger nøje sammen. Det er derfor vigtigt at bevare og styrke det politiske samarbejde. Samlet optræden under økonomiske forhandlinger med verden udenfor og et forstærket politisk samarbejde vil give Europa større vægt i verden i almindelighed og give det dets eneste chance for at påvirke begivenhedernes forløb.

.../...

En anden bydende nødvendighed, som allerede er nævnt ovenfor, er kravet om solidaritet. Et fællesskab, som ikke kunne holde sammen i modgang, ville ikke længere være et fællesskab. Hvor megen dygtighed vi end lægger for dagen under løsningen af vore problemer, er det klart, at Fællesskabet kommer til at gennemleve nogle vanskelige øjeblikke i de kommende år. Dette vil næsten givet komme til at galde for energiforsyningen, da ikke alle medlemsstater har samme energiressourcer. Konkurrencen om energiforsyningen må ikke få lov til at udarte til en kappestrid, som ødelægger enhver forestilling om fællesskabssolidaritet. Vi ønsker ikke her at foreslå særlige regler. Men det bør accepteres, at nogles ulykke må være alles ulykke. Det må være et prioriteret mål for alle regeringer på fællesskabsplan at samordne deres nationale bestræbelser på at spare energi og udvikle alternative energikilder.

Muligheden for energimangel understreger behovet for fællesskabssolidaritet. Energimangelen bør udløse forpligtelsen til gensidig bistand. Dette gælder ligeledes for andre krisesituationer, som ikke kan forudses på dette tidspunkt. Gensidig bistand vil måske ikke i alle tilfælde være et fællesskabsanliggende, men Fællesskabets evne til at bidrage effektivt til løsningen af sådanne problemer vil bero på omfanget af dets finansielle ressourcer og på medlemsstaternes villighed til at anvende dem. Et fællesskabsbidrag til gensidig bistand kan tage form af tilskud, lån, garantier og rentegodtgørelse og vil muligvis skulle overstige Fællesskabets nuværende muligheder under hensyn til de nuværende forpligtelser. Vi er naturligvis klar over, at forslag om at forøge Fællesskabets ressourcer rejser forskellige problemer, som Fællesskabet endnu ikke har løst.

Konkrete og begrænsede aktioner er mulige på de områder, der undertiden temmelig ambitiøst betegnes som "industripolitik", "regionalpolitik" eller "socialpolitik". På disse områder såvel som med hensyn til energispørgsmål går vi fuldt ud ind for enhver foranstaltning, som er præcis, veldefineret og et klart udtryk for Fællesskabets enhed. Et indlysende eksempel herpå er den politik, som Kommissionen med Rådets støtte har fulgt med henblik på omstruktureringen af Fællesskabets stålindustri. Men vi må advare medlemsstaterne og institutionerne mod for store eller for dårligt definerede projekter - på hvilket område de end måtte blive foreslået - der dårligt passer til Fællesskabets nuværende udviklingsstadium, og som ville lægge beslag på en masse penge og kræve store anstrengelser uden at give væsentlige resultater. Sådanne projekter må kunne forsvares ud fra deres egen værdi og bør i hvert fald ikke anbefales som et middel til at korrigere budgetmæssige skævheder i Fællesskabet.

Endelig har otte medlemsstater fundet, at EMS er det mest effektive middel, om ikke til at harmonisere deres økonomiske og valutariske politik, så dog i den forstand, at det giver dem mulighed for at arbejde frem mod fælles stabilitetsmålsætninger. EMS betragtes som et væsentligt bidrag til sikring af valutarisk orden. EMS er ikke nogen garanti for, at regeringerne faktisk vil modstå det pres, som uansvarlige politiske elementer til stadighed sætter dem under, men systemet giver dog argumenter til at forsøge at gøre dette, ligesom det udgør en objektiv målestok for de afvigelser, der følger af de enkelte landes økonomiske foranstaltninger

eller politiske fejlgreb. EMS udgør for sine deltagere et væsentligt fremskridt i forhold til situationen med flydende kurser. EMS indeholder bestemmelser om regelmæssig revision af dets funktion, og alle medlemsstater af Fællesskabet vil uden tvivl tage disse revisioner i betragtning, når de skal tage stilling til dets videre udvikling.

De få tanker om fremskridt henimod Den europæiske Union, som der er redegjort for ovenfor, kan forekomme nogle ikke at være tilstrækkeligt ambitiøse. Vort svar herpå er tofoldigt. På den ene side bad Det europæiske Råd os om at forelægge konkrete forslag, der hurtigt kan iværksættes. På den anden side forekommer indeværende tidspunkt os dårligt egnet til futuristiske visioner, som forudsætter dybtgående og hurtige holdningsændringer inden for Fællesskabet. Muligheden for, at der vil ske sådanne ændringer i de nærmeste år, forekommer os yderst begrænset. Vi har foretrukket at samle vore overvejelser om nogle få, mere konkrete ideer, som har til formål at beskytte Fællesskabet mod de farer, som til stadighed truer det i en usikker verden, samtidig med at de lægger grunden til yderligere fremskridt.

Kommissorium for "Vismandsudvalget"

I overensstemmelse med forslaget fra præsidenten for Den franske Republik har Det europæiske Råd vedtaget at anmode nogle personligheder med ganske særlig indsigt i de europæiske forhold om at ville give sig i kast med overvejelser desangående.

Det herefter nedsatte udvalg er sammensat således:

Barend BIESHEUVEL

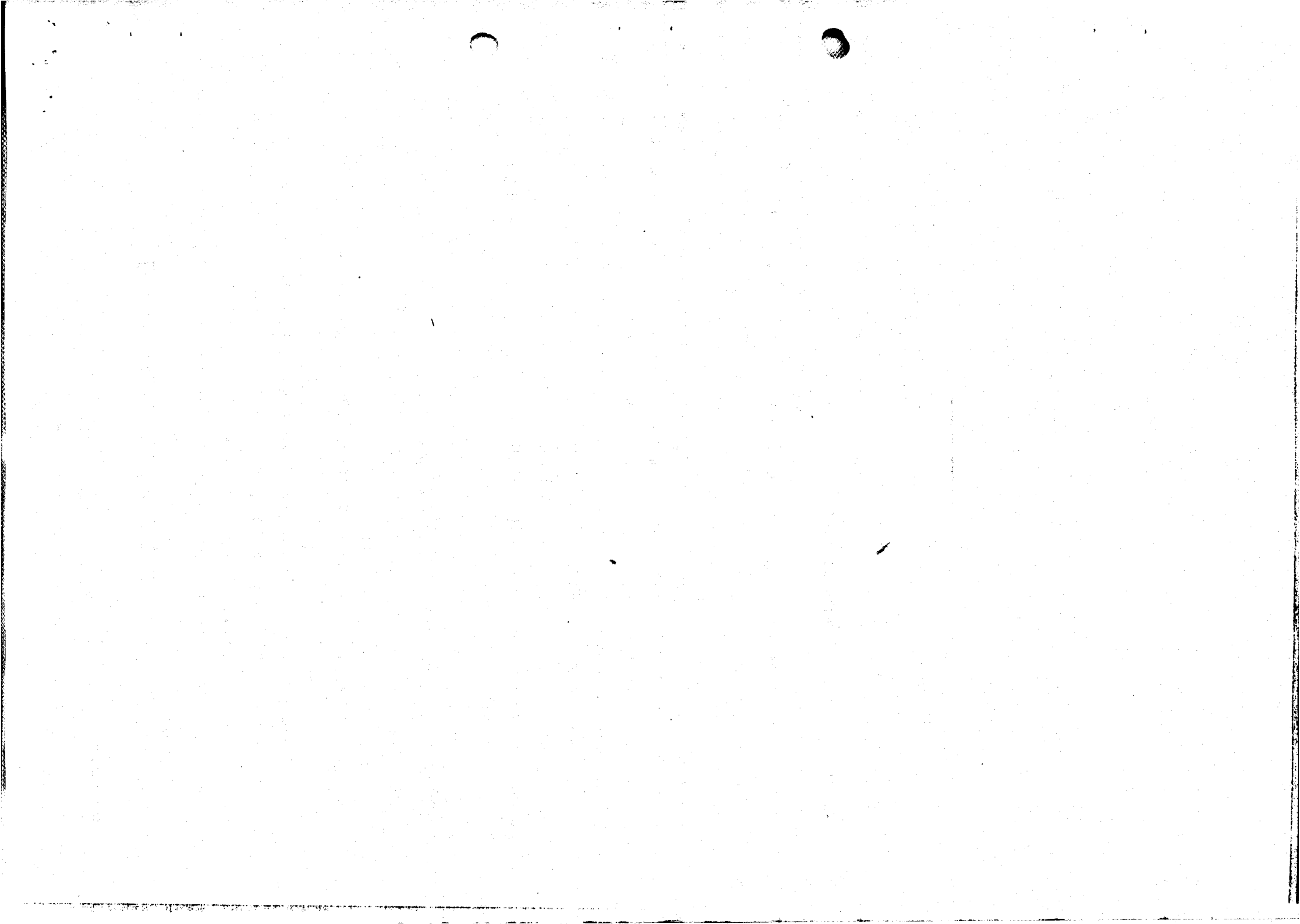
Edmund DELL

Robert MARJOLIN.

Det europæiske Råd opfordrer udvalget til at overveje sådanne tilpasninger af institutionernes mekanismer og procedurer, som på grundlag af og i overensstemmelse med traktaterne, herunder disses bestemmelser om institutionerne, måtte være nødvendige for at sikre dels Fællesskabernes gode funktion, dels at der gøres fremskridt med hensyn til Den europæiske Union. Rådet understreger, at det lægger vægt på at kunne råde over sådanne konkrete forslag herom, som vil kunne iværksættes hurtigt, og hvori der tages hensyn til indvundne erfaringer samt til udsigterne til, at Fællesskabet udvides til at omfatte tolv medlemsstater.

Det europæiske Råd beder udvalget forelægge sine konklusioner på samlingen i oktober 1979.

HARMONISERING

FORMÅL OG OMFANG SAMT INDVIRKNING PÅ INSTITUTIONERNE

1. I artikel 3 i Traktaten om Det europæiske økonomiske Fællesskab, der opregner Fællesskabets vigtigste aktiviteter, nævnes også

"h) indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger i det omfang, dette er nødvendigt for fællesmarkedets funktion."

Den aktivitet, der er kendt som "tilnærmelse af lovgivningerne" - eller oftere "harmonisering" - angår således i første instans fjernelsen af aktuelle eller potentielle skranker for handelen inden for det fælles toldområde. De fleste harmoniseringsforanstaltninger er direktiver, der vedtages i henhold til artikel 100 i Traktaten om Det europæiske økonomiske Fællesskab, og hvori der opstilles fælles regler for fremstillingen af visse industrivarer (eller for visse former for praksis i industrien), således at sådanne varer kan indgå i samhandelen mellem alle medlemsstaterne. Traktaterne foreskriver også harmonisering som middel til at nå frem til specifikke mål på andre områder, således told, landbrug, fri bevægelighed for personer, socialpolitik, beskatning osv. I den senere tid er der fremkommet forslag om "harmoniserings"-foranstaltninger på områder, der angår udviklingen af nye former for politik, og hvor forslagene kun indirekte har hjemmel i traktatens bestemmelser: miljø, forbrugerbeskyttelse osv.

2. Der foreligger talrige forslag om harmonisering, og vedtagelsen af dem indebærer langvarige konsultations- og forhandlingsprocesser. Der kan opstå blokeringer på mange punkter. Statistikken viser, at en stor del af de forsinkelser, der belaster Rådets maskineri, er opstået på grundlag af forslag af denne art: to tredjedele af de forslag, som Kommissionen havde fremsat indtil 1976, og som Rådet endnu ikke havde vedtaget i februar 1979, hørte hjemme på harmoniseringsområdet. Der er blevet ført drøftelser i 6 år eller mere om tredive forslag om harmonisering inden for industrien.

.../...

VEJEN TIL FORBEDRINGER

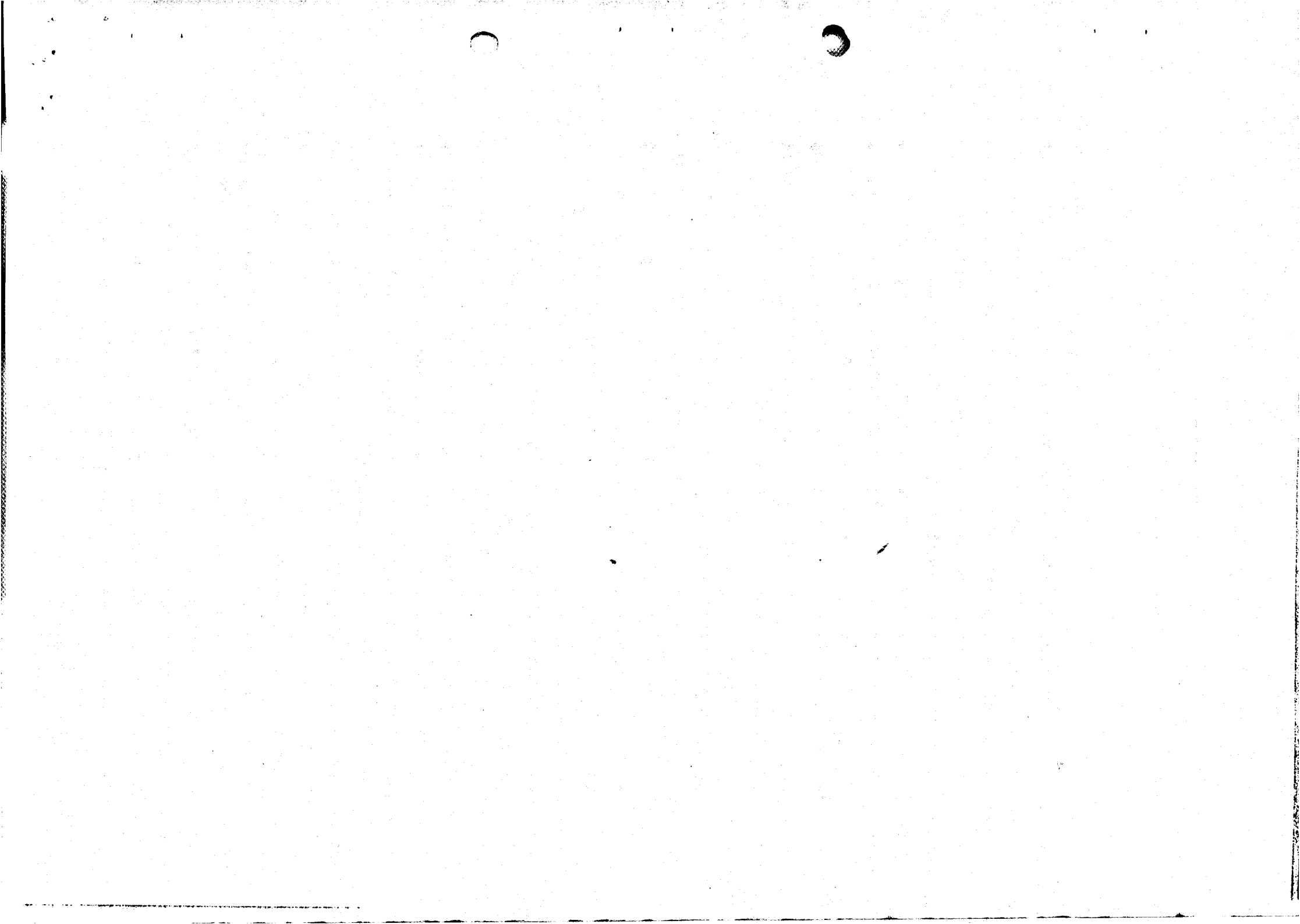
3. Intet af de rent proceduremæssige problemer i forbindelse med harmoniseringen er noget særligt for dette område alene. De kan i vid udstrækning løses ved at anvende forslag, der findes i vor beretnings hovedafsnit, f.eks.:
- rationalisering af Kommissionens konsultationspraksis;
  - bedre kontrol med de underordnede led i Rådets maskineri, udøvet af Rådet selv og af COREPER, herunder styring og "henvisning opad" af blokerede sager;
  - udvidet anvendelse af delegation af beføjelser, (som det bl.a. kendes fra nedsættelsen af udvalg for tilpasning til den tekniske udvikling med henblik på ajourføring af harmoniseringsdirektiver).
4. Det største enkeltbidrag til at lette den byrde, som harmoniseringen pålægger institutionerne, kunne dog Kommissionen yde, hvis den bestræbte sig på at rationalisere den strøm af forslag, der i første omgang udgår fra den. Her som på alle andre områder må der foretages en klar prioritering. Måske mere end nogen anden fællesskabspolitik bortset fra den fælles landbrugspolitik berører harmoniseringen millioner af almindelige mennesker i deres hverdag; men den har ganske uforholdsmæssige virkninger med hensyn til det billede de gør sig af Fællesskabet. Institutionerne må bevise, at hvad de gør, gøres med rette, og at enhver heraf følgende udgift eller ulempe kan begrundes med bestemte fordele, der søges opnået.

FORSLAG

5. Det bedste og enkleste princip, som Kommissionen kunne benytte som grundlag og begrundelse for sin harmoniseringspolitik, er følgende: fjernelse af handelsskranker, der - sammen med de øvrige i Traktaten nævnte specifikke eksempler - faktisk hæmmer fællesmarkedets funktion, er udgangspunkt for al harmoniseringsvirksomhed og den eneste prioritet, som ikke kan anfægtes. Ethvert forslag, der ikke er direkte forbundet med denne specifikke målsætning, kræver en særskilt begrundelse efter sagens natur.
6. End ikke i de tilfælde, hvor der ubestrideligt foreligger en handelsskranke af ikke toldmæssig karakter, må Fællesskabets

reaktion hverken være usmidig eller mekanisk. Hvis en stat selv har rejst den pågældende skranke, må den godtgøre, at den opfylder betingelserne i artikel 36 i Traktaten om Det europæiske økonomiske Fællesskab: i modsat fald må Kommissionen ikke vige tilbage fra at iværksætte misligholdelsesproceduren. Der bør i fuld udstrækning gøres brug af "standstill"-proceduren (hvor- efter indførelsen af en ny national norm udsættes, medens de øvrige stater søger at tilpasse deres egne normer eller at blive enige om fællesskabsnormer), og "standstill"-perioden må i visse tilfælde kunne forlænges. Såfremt en bestemt skranke kun be- rører handelen mellem to stater, må bilaterale ordninger kunne komme på tale som en midlertidig løsning med mulighed for, at de ændres til at blive en fællesskabsaftale, efterhånden som andre begynder at handle med de samme varer.

7. Ønsker Kommissionen at indføre en harmoniseringsforanstaltning på et område, der ikke står i direkte forbindelse med bestemmelserne vedrørende samhandelen eller med andre specifikke bestemmelser i Traktaten, bør den udvise særlig omhu med hensyn til både den praktiske og den teoretiske begrundelse for den pågældende foranstaltning, og den bør kunne fremføre en sammenhængende argumentation over for de øvrige institutioner.
  8. Harmoniseringsdirektiverne bør i deres form være tilstrækkeligt smidige til, at der kan opnås de bedst mulige betingelser for at nå til enighed på et tidligt tidspunkt samt den størst mulige praktiske virkning i hvert enkelt tilfælde. I nogle tilfælde er fuldstændig og obligatorisk harmonisering den eneste hensigtsmæssige vej. I mange andre tilfælde kan der imidlertid opnås gode resultater, hvis man begynder med "fakultativ" harmonisering eller med et meget generelt direktiv, der giver staterne spillerum og tid til gradvis at tilpasse deres egne ordninger; subsidiært kunne man begynde med en mindre omfattende særforanstaltning, som på et bestemt område alene vedrører det mest betydningsfulde problem.
-

SAMRÅDSPROCEDUREN: ADMINISTRATIVE FORBEDRINGER

1. Dette notat indeholder nogle tanker om, hvordan der kan bødes på de praktiske vanskeligheder, som "samrådsproceduren" har givet anledning til siden begyndelsen af 1978. Ved "samråd" forstår vi den konsultation, der med Kommissionens deltagelse finder sted mellem Rådet og Europa-Parlamentet vedrørende bestemte forslag til retsfor skrifter, og som blev indført den 4. marts 1975 ved en fælleserklæring fra institutionerne. Intet af det, der siges her, gælder for den helt forskellige, detaljerede procedure vedrørende Fællesskabets budget.

2. De største praktiske vanskeligheder ved anvendelsen af samrådsproceduren har været følgende:
  - tvistigheder om, hvilke foranstaltninger proceduren kan anvendes på;

  - forsinkelser i tilrettelæggelsen af møderne, efter at der er opnået enighed om, at samrådsproceduren kan anvendes;

  - vanskeligheder ved at nå til enighed på selve møderne, således at "samrådet" har strakt sig over mange måneder, og vedtagelsen af de pågældende foranstaltninger er blevet forsinket;

  - vanskeligheder ved at forbinde samrådsprocedurer, der udvikles samtidigt og omhandler beslægtede spørgsmål.

Nogle af disse praktiske problemer afspejler utvivlsomt dybereliggende meningsforskelle mellem institutionerne (og måske staterne) vedrørende samrådsprocedurens egentlige formål og indhold. Det er ikke en strid, vi kan løse, og så længe den fortsætter, kan der ikke sikres en gnidningsløs anvendelse af proceduren ved hjælp af rent administrative forbedringer.

For så vidt som vanskeligheden ligger i visse uklarheder i selve fælleserklæringen, og såfremt det ikke er muligt at nå til et kompromis mellem de forskellige opfattelser, er der i sidste instans ingen anden udvej end at genforhandle erklæringen - med alt hvad dette indebærer. I bedste fald kan vore praktiske forslag til forbedring af situationen måske være med til at afværge en så drastisk løsning.

Forslag: Rådsformandskabets rolle

3. Erfaringen tyder på, at samrådsproceduren har fungeret bedst, når Rådet ved udarbejdelsen af sin fælles holdning fra starten har taget Parlamentets udtalelse i betragtning. På denne måde er det muligt at foregribe meningsforskelle og enten undgå dem på forhånd eller lade dem indgå i en rationel forhandlingsstrategi. Uformelle kontakter mellem institutionernes formandskaber, både før, under og efter selve samrådsmøderne, har ligeledes vist sig at være yderst nyttige. Eftersom initiativet i begge tilfælde i vid udstrækning ligger hos Rådets formandskab, synes en af de mest nærliggende veje til forbedring at være dels en nøje beskrivelse af formandskabets særlige opgaver i samrådsproceduren, dels at sikre sig, at disse varetages konsekvent.
4. Til formandskabets opgaver bør det høre:
  - i) at henlede medlemsstaternes opmærksomhed på Parlamentets udtalelse om en foranstaltning, der kan føres samråd om, på de allertidligste trin i Rådets drøftelser (dvs. på arbejdsgruppeniveauet);
  - ii) at bringe spørgsmålet om en strategi for samrådsproceduren på bane på et lige så tidligt tidspunkt, og før Rådet har låst sig fast i et ubøjeeligt standpunkt til sagen (dette er måske det vigtigste punkt af dem alle);
  - iii) at afholde uformelle drøftelser med Parlamentet vedrørende problemerne og mulige løsninger, inden selve samrådsmødet finder sted;

- iv) at forsyne medlemsstaterne med nødvendige dokumenter, herunder eventuelle kompromisløsninger, i god tid inden hvert møde;
- v) at føre uformelle forhandlinger om et kompromis, både i Rådet og med Parlamentet, medens proceduren står på.

I tilfælde af, at en medlemsstat under sit formandskab har betroet en statssekretær nogle af sine opgaver, bør denne i særlig grad have sin opmærksomhed rettet mod styringen af samrådsproceduren på alle niveauer og være rede til selv at påtage sig rollen som mægler i de afsluttende faser. Han bør her samarbejde særlig nært med Kommissionen, som har en betydningsfuld mæglende og oplysende rolle at spille.

Koordination

- 5. Styringen af samrådsprocedurerne vedrørende forskellige lovgivningsanliggender må nøje koordineres af begge parter. Når sager af samme art behandles i to sideløbende procedurer, må de løsninger, der findes, være forenelige. Endvidere bør selve proceduren anvendes konsekvent: at søge ny fortolkninger af fælleserklæringen hver eneste gang er tidsspilde og mangendobler mulighederne for uoverensstemmelser.
- 6. COREPER, som i detailarbejdet støttes af gruppen vedrørende almindelige anliggender, har efterhånden på Rådets side indtaget en nøgleposition i disse koordinationsbestræbelser. Denne rolle må klart erkendes og befastes. Indholdet af Rådets "fællesholdning" bør nok stadig drøftes i de særorganer, der har ansvaret for de pågældende politiske områder. Men disse grupper må fremkomme med deres konklusioner i så god tid, at de faste repræsentanter (eller deres stedfortrædere) - som sammen med deres ministre vil møde op på det egentlige samrådsmøde - kan tage grundlaget for forhandlingerne op til fornyet overvejelse og formidle en mere "politisk styring".

7. Vi kan ikke gå ind for, at det overlades til ét Råd - det, der beskæftiger sig med almindelige anliggender - at påtage sig ansvaret for samtlige samrådsmøder. Det er en fordel, om ministre med ansvar for særlige fagområder kan opnå den umiddelbare erfaring, der følger med dialogen med Parlamentet. Men når en statssekretær har et særligt ansvar i forbindelse med formandskabets forpligtelser vedrørende Parlamentet, er det vel rimeligt, om han i det mindste kan overvære samtlige samrådsmøder og derved lade alle få nytte af sin proceduremæssige ekspertise.
8. Det direkte valgte Parlament vil uden tvivl overveje hvilke interne ordninger, der er nødvendige for, at det for sit vedkommende kan opnå fordelene ved en koordination.

Tidsfrister

9. Den største vanskelighed ved samrådsordningen har hidtil været at finde og anvende en rimelig fortolkning af den fælles erklærings udtalelse om, at proceduren kun bør vare tre måneder. Denne tremåneders frist er oftere blevet overskredet end overholdt; undertiden er den endog blevet tilsidesat på en påfaldende måde, og det medfører usikkerhed og risiko for, at de pågældende institutioners indsats er blevet spildt.
10. Det ville være forkert og upraktisk, om enten Rådet eller Parlamentet ensidigt forsøgte at gennemføre en strengere frist. Som udgangspunkt for en drøftelse kunne vi eksempelvis foreslå følgende bestemmelser:

.../...

- a) Når Rådets fælles holdning til en foranstaltning, der kan føres samråd om, er blevet meddelt Parlamentet, bør dette inden en bestemt frist (f.eks. seks uger) give oplysning om, hvorvidt det ønsker, at der afholdes et samrådsmøde.
  - b) Fristen for afslutningen af proceduren løber fra datoen for det første møde.
  - c) Proceduren bør afsluttes enten efter tre måneder eller efter, at der er blevet afholdt tre møder mellem institutionerne; det korteste tidsrum lægges til grund.
  - d) Hvis en af institutionerne ønsker at fortsætte drøftelserne, efter at fristen er udløbet, bør Rådets og Parlamentets formandskab søge at nå til enighed om en passende forlængelse. Hvis institutionerne ikke kan nå til enighed om en forlængelse, er proceduren derved afsluttet.
-

